

der sker i udligningssystemet med de foreslåede lovændringer, fortsat kan være behov for en videreudvikling af systemet, særlig vedrørende de sociale kriterier.

Indenrigsministeren har endvidere givet udtryk for, at erhvervsbeskatningen bør søges inddraget i udligningssystemet, i det omfang dette kan kombineres med et tilstrækkeligt incitament til en effektiv ligningsindsats.

For så vidt angår det under II anførte lovforslag, konstaterer flertallet, at der med lovforslaget og det samtidig hermed fremsatte forslag om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner (L 245) vil blive skabt en væsentlig forenkling af afregningssystemet.

I dag er der i tilskuds- og udligningssystemet fire efterreguleringer. Vælger kommunen fortsat selv at budgettere sit skattegrundlag, vil der i tilskuds- og udligningssystemet kun være én efterregulering.

Vælger kommunen det statsgaranterede skattegrundlag, undgår kommunen helt de efterreguleringer både i skattesystemet og i udligningssystemet, der skyldes udviklingen i de selvavgivne indkomster.

Der vil alene blive tale om, at kommunen efterfølgende vil få udbetalt de reguleringer, der skyldes resultatet af ligningsarbejdet m.v. Disse beløb vil ikke blive udlignet, og der opnås derfor en styrkelse af kommunens ligningsincitament.

Flertallet konstaterer, at der med forslaget om statsgaranti tilvejebringes øget budgetsikkerhed for de kommuner, der ønsker det, uden at dette fører til svækkelse af sammenhængen mellem skattegrundlag og det politisk besluttede serviceniveau. Tværtimod indebærer lovforslaget, at de politiske beslutninger om serviceniveau vil kunne ske under større sikkerhed, idet statsgarantien medfører sikkerhed for finansieringen. Det vil stadig være sådan, at udgiftskrævende beslutninger om øget serviceniveau vil betyde, at skatteprocenten må forhøjes.

Det har været fremført i pressen, at garantiordningen er et første skridt hen imod en kommunal enhedsskat. Det er for flertallet væsentligt at understrege, at lovforslaget overhovedet ikke indeholder elementer af enhedsskat. Ved enhedsskat fratages kommunerne retten til selv at fastsætte skatteprocenten efter det lokalt valgte serviceniveau. Lovforslaget påvir-

ker på ingen måde kommunernes selvstændige skatteudskrivningsret.

Hertil kommer, at det statsgaranterede skattegrundlag, som tilbydes kommunerne, ikke er løserevet fra indkomstudviklingen i den enkelte kommune.

Garantien er baseret på en fremregning af den enkelte kommunes eget faktiske indkomstgrundlag. Herved opretholdes den snævre sammenhæng mellem borgernes indkomst i kommunen og kommunens skatteprovenu.

Det statsgaranterede skattegrundlag er alene et tilbud, som det er frivilligt for den enkelte kommune at benytte sig af. Det er for flertallet væsentligt at understrege, at kommunerne – hvis de ønsker det – fortsat selv kan budgettere deres skattegrundlag.

Flertallet fastslår, at frivilligheden ikke kan ændres, medmindre de partier, der indgår i flertallet, er enige herom.

Forslaget om statsgaranti for udskrivningsgrundlaget indebærer, at staten påtager sig den økonomiske risiko ved fejlslagen udviklingen i udskrivningsgrundlaget for de kommuner, der vælger statsgaranti.

Et *mindretal* (Venstres, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme imod de stillede ændringsforslag.

Mindretallet afviser regeringens lovforslag til ny kommunal udligningsordning.

Lovforslagene vil betyde, at kommunernes incitament til budgetansvarlighed svækkes markant. Indførelsen af et statsgaranteret skattegrundlag vil således underminere det grundlæggende princip i det nuværende system, nemlig at kommunerne skal indrette udgifterne efter, hvad borgerne tjener. Kommunerne kommer under mindre pres til at tilpasse udgiftssiden til et svindende skattegrundlag. Det vil få vidtrækkende konsekvenser for de samlede offentlige finanser.

Samtidig indeholder den ny udligningsordning en tendens til centralisme, som mindretallet på det kraftigste må tage afstand fra. Statsgarantien betyder, at sammenhængen mellem indtægs- og udgiftsstyringen forsvinder. Staten beregner både skat, tilskud og udligning. Dermed overtager den det fulde ansvar for sammenhængen, og kommunerne mister tilsvarende ansvaret. Dette er helt uacceptabelt og et slag mod det kommunale selvstyre. Mindretal-